et maias allati õllut olleks warraks walmis, sest et perre piddi iggal näddalal kaks kord õllut sama, mis tännini agga pühhapäwal seäl olli prukiks olnud. Selle wasto piddi wina-jäggaminne seäl maias koggone lõpma. Üttles weel omma perrerahwale, et se nende seast, kes ei olleks sellesamma seädussega mitte rahhul, ja kes sest päwast sedda alwa kõrtsi kohta lakkumisse pärrast lähhäks katsuma, tenistussest kohhe lahti olleks. Se tener, kes tenistusse aastade polest seäl perres se wannem olli, wõttis kätte ja ütles: „Tänname teik selle nou eest, mis ollete meie heaks wõtnud. Tootame kindla sannaga, et wina-prukiminne peab wiimse tilgani meie juurest lõpma.“ Seddasamma lubbasid teik teised leiwalapsed ühhest suust ja lahke näoga. — Se peäle tännas nüüd jälle maia-issa omma poolt perret selle targa ja jummalakartlikko nou pärrast, mis ollid omma hinge hoidmisseks ennestele wõtnud. Tännas neid ka se eest, et nemmad ei tahtnud omma lahkumisse läbbi selle wanna maia-issa süddant mitte raskeks tehha. On ka tännini issekeskis ennamiste rahho sees ellanud, ja tassase ja lahke sannaga üksnes läbbi sanud, Jummalale olgo au!

Sesamma lühhike juttustaminne ei maksaks kül muido sureste mitte, muud kui agga, et se assi, mis siin nimmetati, sannast sannasse seäl maias on sündinud, ja et sest ka näikse, kui peagi perres heaga korda saab, siis kui leiwalapsed armastusse melega maia ja temma wannematte pole hoiawad.